

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně **T. M.**, narozena ..., evidenční číslo ..., ...
státní příslušnost Běloruská republika
hlášena k pobytu na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí,
Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí
zastoupena JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. listopadu 2017, č. j. OAM-905/ZA-ZA12-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil její řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „nařízení Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“), je Francouzská republika.
2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 nařízení Dublin III. V takovém případě žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobkyni otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC. Následně zjistil, že žalobkyně podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, a to dne 22. 9. 2014. Francouzská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 10. 11. 2017.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v žalobě namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech, má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu a čl. 3 nařízení Dublin III, neboť nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení. Žalobkyně uvedla, že vycestovala do Francouzské republiky se svojí dcerou a tam požádala o mezinárodní ochranu. V roce 2015 bylo řízení ukončeno, po zbytek roku pobývala na ulici a pro dceru zařídila místo na internátu. Její známí jí pomohli a odvezli do České republiky. Zde zavolala svému bývalému příteli, který ji odvezl do příjímáčího střediska. V případě návratu do vlasti bude mít potíže kvůli nelegálnímu propašování dítěte za hranice Běloruské republiky. Navíc tam má potíže navázané na potíže jejího bývalého manžela.
4. Zopakovala, že žalovaný dostatečně neposoudil kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. V souvislosti s tím odkázala na zprávu Amnesty International o stavu lidských práv za rok 2015 ve Francii ze dne 22. 2. 2017, zprávu Human Rights Watch o lidských právech ve Francii za rok 2016 ze dne 12. 1. 2017 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017. Žalobkyně dále ocitovala část každé z uvedených zpráv a konstatovala, že z nich vyplývá, že s ohledem na množství podaných žádostí o mezinárodní ochranu podmínky ubytovacích zařízení jsou mnohdy hodnoceny jako nelidské a ponižující. Zároveň zprávy kritizují provádění deportací a plyne z nich, že do přestěhování tábora v Calais žadatelům nebyla poskytována podpora.

Znovu vyjádřila ze shora uvedených důvodů obavu z toho, že pokud bude vrácena do Francie, bude tam její žádost zamítnuta a bude nucena se vrátit do Běloruska. Připomněla, že její bývalý manžel má v České republice udělenou mezinárodní ochranu, žalobkyně tak má na Českou republiku vazbu. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zrekapituloval důvody žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu a dále zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o nutnosti aplikovat na případ žalobce článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III o příslušnosti prvního členského státu, v němž byla žádost podána. Konstatoval, že na základě provedené lustrace v databázi EUODAC bylo zjištěno, že jmenovaná podala žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemském království dne 30. 10. 2010, opakovaně dále dne 6. 4. 2012, dne 6. 5. 2013 a dne 8. 12. 2013. Po vycestování z členských států Nařízením, čímž došlo ke zrušení předchozích žádostí o mezinárodní ochranu, podala žádost o mezinárodní ochranu dne 22. 9. 2014 ve Francouzské republice, jakožto v prvním členském státě EU.
6. Správní orgán na základě výše uvedené informace odeslal dne 31. 10. 2017 francouzské straně žádost o přijetí zpět dle Dublinského nařízení. Dne 10. 11. 2017 správní orgán obdržel informaci, že Francouzská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznala.
7. K námitce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí je zcela nedostatečné posouzení možnosti přesunu do Francouzské republiky a vedení zde azylového řízení, žalovaný zopakoval, že Francie je považována za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy. Nejsou dány žádné důvody se domnívat, že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azylu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Správní orgán zdůraznil, že nejsou dány žádné informace, ani žalobkyně žádné takové informace nepředložila v průběhu správního řízení, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách ve francouzských zařízeních v průběhu azylového řízení. Citované zprávy v žalobě o stavu lidských práv ve Francii se dle žalovaného přímo netýkají situace žalobkyně. Zprávy uváděné žalobkyní se zabývají zejména situací v táboře v Calais, kde situace v roce 2016 byla jistě neutěšená a napjatá, nicméně většina běženců v táboře pocházela z Afghánistánu, Súdánu a Eritreje a jejich cílem byla Velká Británie, kam se chtěli dostat tunelem pod Lamanšským průlivem. Ovšem, jak je zmiňováno i v uváděných zprávách, tábor byl v říjnu roku 2016 vyklizen a migranti přesídleni do přijímacích středisek ve Francii.
8. Žalovaný je toho názoru, že nestačí ze strany žalobkyně pouze obecně odkázat, že v případě Francouzské republiky hrozí nedostatečné a nezákonné posouzení její žádosti

o mezinárodní ochranu, když žádné relevantní důkazy k tomuto tvrzení nedokládá a odkazuje na zprávy týkající se situace v táboře Calais, která na případ žalobkyně dle názoru žalovaného nedopadá. Žalobkyně neposkytla žádné důkazy, které by podpořily její tvrzení, že během francouzského azylového řízení její žádost nebude posouzena nestranně, nebo že by v průběhu azylového řízení ve Francouzské republice docházelo k systematickým nedostatkům.

9. Žalovaný nepoopřel, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Francouzská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost výše jmenované o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění na území Francouzské republiky dne 10. 11. 2017. Žalovaný si navíc obstaral studii týkající se azylového systému ve Francii ze dne 31. 10. 2017, která podrobně pojednává o azylovém systému ve Francouzské republice a žádnou z obav žalobkyně nepotvrzuje.
10. K žalobním bodům namítajícím porušení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu se dle žalovaného nelze vyjádřit, jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím výhradně o určení příslušnosti členského státu, který je odpovědný k meritornímu posouzení dané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze pak ani předvídat meritorní posouzení žádosti žalobkyně Francouzskou republikou. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu dne 6. 2. 2018 účastníci řízení v podstatě zopakovali podstatný obsah svých písemných podání. Žalobkyně navíc dodala, že k odnětí jejího pasu ve Francii došlo nezákonně. Stalo se to tak, že podala žádost o lékařské vyšetření a ředitel azylového zařízení jí sdělil, že se pro ně musí dostavit s pasem. Příslušná úřednice jí ovšem pas odejmula a předala jí toliko potvrzení o odebrání pasu a o zahájení procesu deportace. Po dobu 4 týdnů se pak každý týden musela hlásit na úřadu. Po uplynutí této doby z tábora odešla.
12. Zástupce žalobkyně následně namítl, že žalovaný se ohledně poměrů azylového řízení ve Francii odvolává na zprávu, kterou si sám vypracoval. Taková zpráva ovšem dle jeho názoru nemůže být objektivní.
13. Poté závěrem konstatoval, že žalobkyně nesouhlasí s posouzením kritérii ohledně příslušnosti Francie k vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož je přesvědčena, že jí hrozí v případě vyřizování její žádosti ve Francii nelidské a ponižující zacházení. K tomu odkázala na několik zpráv od mezinárodních organizací, které sledují dodržování lidských práv, a zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA, když tyto zprávy potvrzují její obavy z ponižujících podmínek útoků na přistěhovalce a podobně. Žalobkyně nemá k dispozici žádné další doklady, které by dokládaly neutěšenou situaci uprchlíků ve Francii. Má však vlastní zkušenost, kterou soudu sdělila, včetně lstivého zajištění pasu žalobkyně ve Francii a zahájení deportace. Žalobkyně je přesvědčena, že

žalovaný správní orgán pochybil, když se odmítl meritorně zabývat její žádostí o azyl a aplikovat Dublinskou úmluvu.

14. Pověřená pracovnice žalovaného závěrem uvedla, že žalovaný i nadále trvá na svém závěru, že v případě žalobkyně nebylo naplněno žádné z kritérií dané Dublinským nařízením, které by určilo příslušnost České republiky. Bylo tak nutné aplikovat tzv. zbytkové kritérium dané jeho článkem 3 odst. 2. Na základě provedené lustrace v databázi EUODAC pak bylo zjištěno, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, jakožto v prvním členském státě.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
16. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala dne 30. 10. 2017 v České republice o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dne 2. 11. 2017 poskytla údaje k podané žádosti, stejného dne s ní byl proveden i pohovor. Uvedla, že již v roce 2008 vycestovala s manželem z Běloruska do Nizozemí. Ona se následně vrátila do Běloruska. V roce 2010 odjela do Nizozemí, kde pobýval její manžel, i s dcerou. Tam požádali o mezinárodní ochranu, ale žádost byla zamítnuta. Pobývali tam asi 5 let. Po vyhoštění se v roce 2013 vrátili do Běloruska. Ona ale s dcerou znovu vycestovala do Nizozemí, kde znovu požádali o azyl, ale žádost byla opětovně zamítnuta. V červnu 2014 se proto znovu vrátili do Běloruska. Žalobkyně se rozvedla a s dcerou poté odjeli do Francie, kde 1. 8. 2014 požádali o mezinárodní ochranu. Řízení bylo ukončeno v roce 2016. Žalobkyně uvedla, že asi rok pobývala na ulici, z toho 5 měsíců na letišti v Paříži. Pro dceru zařídila místo na internátu, kde se učila a bydlela. Setkávali se na Severním nádraží v Paříži. O svém špatném stavu dceři neříkala, ale ta si ho při jednom ze setkání všimla, následně žalobkyně požádala o pomoc u svých známých. Od nich zavolala své švagrové, která jí sdělila, že bývalý manžel dostal v České republice doplňkovou ochranu. Proto ji známí odvezli do České republiky. Zde se setkala se svým bývalým manželem, kterého do té doby 5 roků neviděla. On ji zavezl do střediska v Zastávce, po cestě se hádali. Kde žije, neví. Ve Francii jí hrozí vyhoštění, proto tam nechce. Navíc by zjišťovali, kde žije její dcera, což by dceři mohlo způsobit problémy. Pokud tam není, dceři nic nehrozí. Pokud by se měla vrátit do Běloruska, musela by být 5 let ve vězení.
17. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobkyni sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemském království dne 30. 10. 2010, opakovaně dále dne 6. 4. 2012, 6. 5. 2013 a 8. 12. 2013. Po vycestování z členských států Dublinského nařízení požádala o mezinárodní ochranu dne 22. 9. 2014 ve Francouzské republice. Vycestováním z členských států uvedeného nařízení došlo ke zrušení předchozích žádostí o mezinárodní ochranu, jelikož si žalobkyně vyřídila schengenské vízum Litevské republiky. Toto vízum však v době podání žádosti o mezinárodní ochranu nemohlo být zakomponováno do kritérií Dublinského nařízení, jelikož jeho platnost skončila před

více než šesti měsíci a zároveň došlo k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu v meritu věci ve Francouzské republice.

18. Na základě shora uvedeného žalovaný uzavřel, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany na území Francouzské republiky jako prvním členském státě, a proto je Francouzská republika příslušná k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobkyni na své území v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III. Tento závěr žalobkyně nikterak nezpochybnila.
19. Ve správním spise je dále založena žádost České republiky ze dne 31. 10. 2017 adresovaná Francouzské republice s odpovědí ze dne 10. 11. 2017 o uznání příslušnosti Francouzské republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 31. 10. 2017, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí žalovaného, která se týká azylového systému ve Francii. K seznámení se s podklady rozhodnutí se žalobkyně dne 23. 11. 2017 nedostavila, ač jí bylo předvolání k tomuto úkonu řádně doručeno.
20. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
22. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
23. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).
24. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce citovaného nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
25. Jak je patrné ze shora uvedeného, žalobkyně zpochybňuje toliko závěr žalovaného, že ve Francouzské republice žalobkyni nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o

mezinárodní ochranu. Žalobkyně tedy de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Ze shora uvedených důvodů namítá systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany ve Francouzské republice s tím, že je toho názoru, že z uvedeného důvodu by o její žádosti měla rozhodnout Česká republika.

26. Tomuto názoru žalobkyně ovšem krajský soud přitakat nemůže. Není pochyb o tom, že žalovaný je povinen v daném rozhodnutí svoji úvahu týkající se možnosti přemístění žadatele o mezinárodní ochranu podrobně odůvodnit a podložit konkrétními aktuálními důkazy (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22 nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-70; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Této své povinnosti ale dle názoru krajského soudu v projednávané věci žalovaný dostál. Otázkou, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení se zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Dle krajského soudu se tak stalo způsobem velmi podrobným. K závěrům žalovaného ohledně dané problematiky pak krajský soud nemá žádných výhrad a ztotožňuje se s nimi. Považuje proto za zbytečné je opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje.
28. Možnost odkázat na závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného přitom krajský soud dovozuje z ustálené soudní praxe, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého „...je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“
29. Za velmi podstatný důkaz, na základě kterého žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni nehrozí ve Francouzské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu, považuje krajský soud shora již citovanou Informaci OAMP ze dne 31. 10. 2017, vypracovanou oddělením zahraničních a evropských záležitostí žalovaného, která se týká azylového systému ve Francii. Z obsahu tohoto důkazu plyne, že ve Francouzské republice funguje ve věcech mezinárodní ochrany jak po stránce právní, tak po stránce faktické, zcela standardní prostředí, které umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu využít všech práv souvisejících s jejich postavením vymezených příslušnými mezinárodními akty.
30. Krajský soud nesouhlasí s námitkou, že tato zpráva nemůže být objektivní, protože byla vypracována přímo žalovaným. Z obsahu uvedené zprávy je totiž zřejmé, že její autoři čerpali z celé řady zdrojů informací o stavu azylového řízení a podmínek přijetí ve Francouzské republice (např. AIDA, Amnesty International, Human Rights Watch, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Radio France Internationale aj.). Tedy zdrojů, které

jsou mezinárodně respektovanými institucemi v oblasti ochrany lidských práv, o jejichž objektivitě není nejmenšího důvodu pochybovat. Navíc se jednalo o informace aktuální.

31. Naopak, jako nepřiléhavé vyhodnotil krajský soud citace obsažené v žalobě ze zprávy Amnesty International o stavu lidských práv za rok 2015 ve Francii ze dne 22. 2. 2017, zprávy Human Rights Watch o lidských právech ve Francii za rok 2016 ze dne 12. 1. 2017 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017. Nejenže se jedná o úryvky evidentně vytržené z celkového kontextu, ale ještě podstatnějším se jeví fakt, že tyto informace se vztahují takřka výhradně k situaci uprchlíků v táboře Calais v roce 2016. Jak správně upozornil žalovaný ve vyjádření k žalobě, v tomto táboře pobývali zejména běženci z Afghánistánu, Súdánu či Eritreje, kteří se chtěli dostat tunelem pod Lamanšským průlivem do Velké Británie. Tedy osoby, které se nacházely ve zcela jiné situaci, než v níž se bude nalézat žalobkyně po přemístění do Francie. Navíc tyto informace aktuálnost postrádají, protože daný tábor byl již vyklizen.
32. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný se zabýval kritérii vymezenými v druhém pododstavci č. 3 odst. 2 nařízení Dublin III řádně a zákonným způsobem. Ve shodě se žalovaným proto konstatuje, že v případě žalobkyně a jejího přemístění do Francouzské republiky nebyla shledána existence závažných důvodů se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
33. Žalobní tvrzení o porušení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu zůstalo v obecné rovině a zcela izolované. Zbývající obsah žaloby budí spíše dojem, že se do ní dostalo omylem, snad v důsledku mechanického přepisu z nějakého vzoru žaloby týkající se jiné věci. Jak totiž správně podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě, v posuzovaném případě se o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni (viz §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu) vůbec nerozhodovalo. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím výhradně o určení příslušnosti členského státu, který je odpovědný k meritornímu posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
34. Krajský soud tak žalobu shledal nedůvodnou, proto mu nezbylo, než ji zamítnout v souladu § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. února 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

